

มารยาทในการอ่านอัลกุรอาน

[ไทย – Thai – تالائي – Thai]

เชคมุหัมมัด บิน ศอลิหฺ อัล-อุษัยมีน

แปลโดย : ชุฟอัม อุษมาน

2011 – 1432

IslamHouse.com

﴿آداب قراءة القرآن﴾

« باللغة التايلاندية »

فضيلة الشيخ محمد بن صالح العثيمين رحمه الله

ترجمة: صافي عثمان

2011 – 1432

IslamHouse.com

ด้วยพระนามของอัลลอฮ์ ผู้ทรงเมตตา ปรานียิ่งเสมอ

มารยาทในการอ่านอัลกุรอาน

พี่น้องทั้งหลายของฉัน ...

แท้จริง อัลกุรอานที่อยู่ต่อหน้าพวกท่าน ซึ่งพวกท่านได้อ่าน ได้ฟัง ได้ท่อง ได้จดบันทึกกันนั้น เป็นพระดำรัสของพระผู้อภิบาลพวกท่าน ผู้เป็นพระเจ้าแห่งสากลจักรวาล เป็นพระเจ้าของผู้คนทั้งปวง มันคือสายเชือกที่มั่นคงของพระองค์ เป็นเส้นทางอันเที่ยงตรง เป็นถ้อยคำที่ประเสริฐยิ่ง และเป็นแสงสว่างที่เจิดจ้าแจ่มแจ้ง อัลลอฮ์ได้ทรงมีดำรัสด้วยอัลกุรอานอย่างจริงจัง ในรูปแบบที่เหมาะสมกับความยิ่งใหญ่และความเกรียงไกรแห่งพระองค์ ทรงโปรดให้ญิบรียลผู้ซื่อสัตย์ หนึ่งในหมู่มะลาอิกะฮ์ผู้มีเกียรติและใกล้ชิดพระองค์ รับมันเพื่อนำลงมายังหัวใจของท่านนบีผู้หมั่มมัด คืออลัลลลอฮุอะดัลยิอะสลัลัม เพื่อให้ท่านได้เผยแผ่ข่าวประกาศด้วยภาษาอาหรับที่ชัดเจน อัลลอฮ์ทรงให้คุณลักษณะอัลกุรอานไว้มากมาย ซึ่งล้วนเป็น

คุณลักษณะที่ยิ่งใหญ่ทั้งสิ้น เพื่อให้เราได้เชิดชูและให้เกียรติ
อาทิ

﴿ شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِي أُنْزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ هُدًى لِّلنَّاسِ
وَبَيِّنَاتٍ مِّنَ الْهُدَى وَالْفُرْقَانِ فَمَن شَهِدَ مِنْكُمُ الشَّهْرَ
فَلْيَصُمْهُ ۖ وَمَن كَانَ مَرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِّنْ أَيَّامٍ أُخَرَ ۗ
يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمُ الْيُسْرَ وَلَا يُرِيدُ بِكُمُ الْعُسْرَ وَلِتُكْمِلُوا
الْعِدَّةَ وَلِتُكَبِّرُوا اللَّهَ عَلَى مَا هَدَيْكُم وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ

(البقرة : 185) ﴿

ความว่า “เดือนเราะมะฎอนนั้น เป็นเดือนที่อัลกุรอานได้ถูก
ประทานลงมาในฐานะเป็นข้อแนะนำสำหรับมนุษย์ และเป็น
หลักฐานอันชัดเจนเกี่ยวกับข้อแนะนำนั้น และเกี่ยวกับสิ่งที่
จำแนกระหว่างความจริงกับความเท็จ ดังนั้นผู้ใดในหมู่พวกเจ้า
เข้าอยู่ในเดือนนั้นแล้ว ก็จงถือศีลอดในเดือนนั้น และผู้ใดป่วย
หรืออยู่ในการเดินทาง ก็จงถือใช้ในวันอื่นแทน อัลลอฮฺทรง
ประสงค์ให้มีความสะดวกแก่พวกเจ้า และไม่ทรงให้มีความ
ลำบากแก่พวกเจ้า และเพื่อที่พวกเจ้าจะได้ให้ครบถ้วนซึ่ง

จำนวนวัน (ของเดือนเราะมะฎอน) และเพื่อพวกเขาจะได้ให้ความเกรียงไกรแต่อัลลอฮ์ในสิ่งที่พระองค์ทรงแนะนำแก่พวกเขา และเพื่อพวกเขาจะขอบคุณ” (อัล-บะเกาะเราะฮ์ 185)

﴿ ذَٰلِكَ نَتْلُوهُ عَلَيْكَ مِنَ الْآيَاتِ وَالذِّكْرِ الْحَكِيمِ ﴿٥٨﴾ ﴾
(آل عمران : ٥٨)

ความว่า “ดังกล่าวนั้นแหละ เราอ่านมันให้เจ้าฟัง อันได้แก่โองการต่างๆ และคำเตือนรำลึกที่รัดกุมชัดเจน” (อาล อิมรอน 58)

﴿ يَأَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمْ بُرْهَانٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَأَنزَلْنَا إِلَيْكُمْ نُورًا مُّبِينًا ﴿١٧٤﴾ ﴾ (النساء : ١٧٤)

ความว่า “มนุษยชาติทั้งหลาย! แนนอนได้มีหลักฐานจากพระเจ้าของพวกเขาเข้ามายังพวกเขาแล้ว และเราได้ให้แสงสว่างอันแจ่มแจ้งลงมาแก่พวกเขาด้วย” (อัน-นิสาฮ์ 174)

﴿قَدْ جَاءَكُمْ مِنَ اللَّهِ نُورٌ وَكِتَابٌ مُبِينٌ ﴿١٥﴾ يَهْدِي بِهِ
 اللَّهُ مَنِ اتَّبَعَ رِضْوَانَهُ سُبُلَ السَّلَامِ وَيُخْرِجُهُم مِّنَ
 الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ بِإِذْنِهِ وَيَهْدِيهِمْ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ
 (المائدة: ١٥-١٦)﴾

ความว่า “แท้จริง แสงสว่างจากอัลลอฮ์และคัมภีร์อันชัดแจ้งนั้น
 ได้มายังพวกเจ้าแล้ว ด้วยคัมภีร์นั้นแหละอัลลอฮ์จะทรงแนะนำ
 ผู้ที่ปฏิบัติตามความพึงพระทัยของพระองค์ซึ่งบรรดาทางแห่ง
 ความปลอดภัย และจะทรงให้พวกเขาออกจากความมืดไปสู่
 แสงสว่างด้วยอนุมัติของอัลลอฮ์ และจะทรงแนะนำพวกเขาสู่
 ทางอันเที่ยงตรง” (อัล-มาอิดะฮฺ 15-16)

﴿وَمَا كَانَ هَذَا الْقُرْآنُ أَنْ يُفْتَرَىٰ مِن دُونِ اللَّهِ وَلَٰكِن
 تَصْدِيقَ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَتَفْصِيلَ الْكِتَابِ لَا رَيْبَ فِيهِ
 مِنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٣٧﴾﴾ (يونس: ٣٧)

ความว่า “และอัลกุรอานนั้นมิใช่จะถูกปั้นแต่งขึ้นโดยผู้ใด นอกจากอัลลอฮฺ แต่มันเป็นการยืนยันคัมภีร์ที่มีมาก่อน และเป็น การจำแนกข้อบัญญัติต่างๆ ในนั้น ไม่มีข้อสงสัยในคัมภีร์นั้นซึ่ง มาจากพระเจ้าแห่งสากลโลก” (ญุส 37)

﴿يَأْتِيهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَتْكُمْ مَوْعِظَةٌ مِنْ رَبِّكُمْ وَشِفَاءٌ لِمَا فِي الصُّدُورِ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ﴾ (يونس: ๕๗)

ความว่า “โอ้มนุษย์เอ๋ย แท้จริงข้อตักเตือน (อัลกุรอาน) จากพระเจ้าของพวกท่านได้มายังพวกท่านแล้ว และ(มัน) เป็นการบำบัด สิ่งที่มีอยู่ในทรวงอก และเป็นการชี้แนะทาง และเป็นความ เมตตาแก่บรรดาผู้ศรัทธา” (ญุส 57)

﴿كِتَابٌ أَحْكَمْتُ ءَايَتُهُ ثُمَّ فُصِّلَتْ مِنْ لَدُنْ حَكِيمٍ خَبِيرٍ﴾ (هود: ๑)

ความว่า “คัมภีร์ที่โองการทั้งหลายของมันถูกทำให้รัดกุมมีระเบียบ แล้วถูกจำแนกเรื่องต่างๆ อย่างชัดเจน จากพระผู้ทรงปรีชาญาณ ผู้ทรงรอบรู้เชี่ยวชาญ” (ฮุด 1)

﴿ إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ ﴾ (الحجر: ๙)

ความว่า “แท้จริงเราได้ให้ข้อตกเตือน (อัลกุรอาน) ลงมา และแท้จริงเราเป็นผู้รักษามันอย่างแน่นนอน” (อัล-หิญาฎุ 9)

﴿ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَاكَ سَبْعًا مِّنَ الْمَثَانِي وَالْقُرْءَانَ الْعَظِيمَ ﴿٨٧﴾ لَا تَمَدَّنْ عَيْنَيْكَ إِلَىٰ مَا مَتَّعْنَا بِهِ أَزْوَاجًا مِّنْهُمْ وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَخَفِضْ جَنَاحَكَ لِلْمُؤْمِنِينَ ﴾ (الحجر: ๘๗-๘๘)

ความว่า “และโดยแน่นนอน เราได้ให้แก่เจ้าเจ็ดโองการที่ถูกอ่านซ้ำ(หมายถึง ซูเราะฮฺ อัล-ฟาติหะฮฺ)และอัลกุรอานที่ยิ่งใหญ่อย่าทอดสายตาทั้งสองของเจ้าไปยังชนชั้นต่างๆ ของพวกเขา

และอย่าเสียใจแทนพวกเขาและจงลดปีกของเจ้าให้ต่ำ
(หมายถึงให้มีความถ่อมตน)ต่อบรรดาผู้ศรัทธา” (อัล-หิจญ์ร
87-88)

﴿ وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ تِبْيَانًا لِّكُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً

وَبُشْرَىٰ لِلْمُسْلِمِينَ ﴿٨٩﴾ ﴾ (النحل: ٨٩)

ความว่า “และเราได้ให้คัมภีร์แก่เจ้าเพื่อชี้แจงทุกสิ่งและเพื่อเป็น
ทางนำและเป็นความเมตตา และเป็นข่าวดีแก่บรรดามุสลิม”
(อัน-นะหฺลฺ 89)

﴿ إِنَّ هَٰذَا الْقُرْآنَ يَهْدِي لِلَّتِي هِيَ أَقْوَمُ وَيُبَشِّرُ الْمُؤْمِنِينَ

الَّذِينَ يَعْمَلُونَ الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ أَجْرًا كَبِيرًا ﴿٩﴾ وَأَنَّ

الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ أَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٠﴾ ﴾

(الإِسْرَاءُ: ٩-١٠)

ความว่า “แท้จริง อัลกุรอานนี้นำสู่ทางที่เที่ยงตรงยิ่ง และแจ้งข่าวดีแก่บรรดาผู้ศรัทธาที่ประกอบความดีทั้งหลายว่า สำหรับพวกเขานั้นจะได้รับการตอบแทนอันยิ่งใหญ่ และแท้จริงบรรดาผู้ไม่ศรัทธาต่อโลกหน้านั้น เราได้เตรียมไว้สำหรับพวกเขาแล้วซึ่งการลงโทษอันเจ็บแสบ” (อัล-อิสรอ์ 9-10)

﴿وَنُنَزِّلُ مِنَ الْقُرْآنِ مَا هُوَ شِفَاءٌ وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ وَلَا يَزِيدُ الظَّالِمِينَ إِلَّا خَسَارًا﴾ (الْإِسْرَاءُ: ٨٢)

ความว่า “และเราได้ให้ส่วนหนึ่งจากอัลกุรอานลงมาซึ่งเป็นการบำบัดและความเมตตาแก่บรรดาผู้ศรัทธา และมันมิได้เพิ่มอันใดแก่พวกอธรรมนอกจากการขาดทุนเท่านั้น” (อัล-อิสรอ์ 82)

﴿قُلْ لِّينِ اجْتَمَعَتِ الْإِنْسُ وَالْحِجُ عَلَىٰ أَنْ يَأْتُوا بِمِثْلِ هَٰذَا الْقُرْآنِ لَا يَأْتُونَ بِمِثْلِهِ وَلَوْ كَانَ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ ظَهِيرًا﴾ (الْإِسْرَاءُ: ٨٨)

ความว่า “จงกล่าวเถิดมุหัมมัด แน่نونหากมนุษย์และญินรวมกันที่จะนำมาเช่นอัลกุรอานนี้ พวกเขาไม่อาจจะนำมาเช่นนั้นได้ และแม้ว่าบางคนในหมู่พวกเขาเป็นผู้ช่วยเหลือแก่อีกบางคนก็ตามที” (อัล-อิสรอ์ 88)

﴿ مَا أَنزَلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ لِتَشْقَىٰ ۖ إِلَّا تَذِكْرٌ لِّمَن يَخْشَىٰ ۚ تَنزِيلًا مِّمَّنْ خَلَقَ الْأَرْضَ وَالسَّمَوَاتِ الْعُلَىٰ ۚ ﴾
(طه: ๒-๔)

ความว่า “เรามีได้ให้อัลกุรอานลงมาแก่เจ้าเพื่อให้เจ้าลำบาก ทว่ามันเป็นการตักเตือนแก่ผู้ที่ยำเกรง เป็นการประทานลงจาก พระผู้สร้างแผ่นดินและชั้นฟ้าทั้งหลายอันสูงส่ง” (ฏอฮา 2-4)

﴿ تَبَارَكَ الَّذِي نَزَّلَ الْفُرْقَانَ عَلَىٰ عَبْدِهِ لِيَكُونَ لِلْعَالَمِينَ نَذِيرًا ۝ ﴾ (الفرقان: ๑)

ความว่า “ความจำเริญยิ่งแด่พระองค์ ผู้ทรงประทานอัลฟุรกอน (อัลกรุอันที่จำแนกแยกแยะ) แก่บ่าวของพระองค์ (มุหัมมัด) เพื่อเขาจะได้เป็นผู้ตักเตือนแก่ปวงบ่าวทั้งมวล” (อัล-ฟุรกอน 1)

﴿وَإِنَّهُ لَتَنْزِيلُ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٩٢﴾ نَزَلَ بِهِ الرُّوحُ الْأَمِينُ ﴿١٩٣﴾ عَلَى قَلْبِكَ لِتَكُونَ مِنَ الْمُنْذِرِينَ ﴿١٩٤﴾ بِلِسَانٍ عَرَبِيٍّ مُبِينٍ ﴿١٩٥﴾ وَإِنَّهُ لَفِي زُبْرِ الْأَوَّلِينَ ﴿١٩٦﴾ أَوْ لَمْ يَكُنْ لَهُمْ آيَةٌ أَنْ يَعْلَمَهُوْ عُلَمَآؤُا بَنِي إِسْرَءِيلَ ﴿١٩٧﴾﴾ (الشعراء: ١٩٢-١٩٧)

ความว่า “และแท้จริงมัน เป็นการประทานลงมาของพระเจ้า แห่งสากลโลก อัล-รูกุ(มะลาอิกะฮฺญิบรีล)ผู้ซื่อสัตย์ ได้นำมันลงมา ยังหัวใจของเจ้าเพื่อเจ้าจักได้เป็นผู้ตักเตือนคนหนึ่ง เป็น ภาษาอาหรับอันชัดแจ้ง และแท้จริงมันมีอยู่ในคัมภีร์สมัยก่อนๆ และมันมิได้เป็นหลักฐานแก่พวกเขาดอกหรือว่า บรรดาผู้มีความรู้ของวงศ์วานอิสรออีลก็รู้ดีในเรื่องนี้” (อัช-ชูอะรอธ 192-197)

﴿ وَمَا تَنْزَلَتْ بِهِ الشَّيَاطِينُ ﴿٢١١﴾ وَمَا يَنْبَغِي لَهُمْ وَمَا يَسْتَطِيعُونَ ﴿٢١٢﴾ ﴾ (الشعراء: ٢١٠-٢١١)

ความว่า “และพวกมารชัยฏอรมิได้นำมัน(อัลกุรอาน)ลงมา และไม่เป็นภาระเหมาะสมแก่พวกมันและพวกมันก็ไม่สามารถด้วย” (อัล-ชออะรออ์ 210-211)

﴿ بَلْ هُوَ ءَايَاتٌ بَيِّنَاتٌ فِي صُدُورِ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ وَمَا يَجْحَدُ بِآيَاتِنَا إِلَّا الظَّالِمُونَ ﴿٤٩﴾ ﴾ (العنكبوت: ٤٩)

ความว่า “มิใช่เช่นนั้นดอก มันคือโองการทั้งหลายอันแจ่มชัดอยู่ในหัวใจของบรรดาผู้ได้รับความรู้ และไม่มีผู้ใดปฏิเสธโองการทั้งหลายของเรานอกจากพวกอธรรม” (อัล-อันกะบูต 49)

﴿ وَمَا عَلَّمْنَاهُ الشِّعْرَ وَمَا يَنْبَغِي لَهُ ۖ إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ وَقُرْءَانٌ مُبِينٌ ﴿٦٩﴾ لِيُنذِرَ مَن كَانَ حَيًّا وَيَحِقَّ الْقَوْلُ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٧٠﴾ ﴾ (يس: ٦٩-٧٠)

ความว่า “เรามีได้สอนกวีนิพนธ์แก่เขา (มุหัมมัด) และไม่เหมาะสมแก่เขาที่จะเป็นกวี คัมภีร์นี้มีใช้อื่นใดเลย นอกจากเป็นข้อตักเตือนและเป็นคัมภีร์อันชัดแจ้ง เพื่อตักเตือนผู้ที่มีชีวิต และเพื่อข้อตักเตือนนั้นเป็นหลักฐานยืนยันเหนือบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา” (ยาซีน 69-70)

﴿كَتَبَ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ مُبْرَكٌ لِيَذَّبَ رُؤَا ءَايَاتِهِ وَلِيَتَذَكَّرَ أُولُوا الْأَلْبَابِ﴾ (ص: ٢٩)

ความว่า “คัมภีร์ (อัลกุรอาน) เราได้ประทานลงมาให้แก่เจ้าซึ่งมีความจำเริญ เพื่อพวกเขาจะได้พิจารณาพิจารณาเื่องการต่างๆ ของอัลกุรอานและเพื่อปวงผู้มีสติปัญญาจะได้ใคร่ครวญ” (ศอด 29)

﴿قُلْ هُوَ نَبَأٌ عَظِيمٌ﴾ (ص: ٦٧)

ความว่า “จงกล่าวเถิดมุหัมมัด นี่คือน่าวสำคัญอันยิ่งใหญ่” (ศอด 67)

﴿اللَّهُ نَزَلَ أَحْسَنَ الْحَدِيثِ كِتَابًا مُتَشَبِهًا مَثَانِي تَقْشَعِرُّ
 مِنْهُ جُلُودُ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ ثُمَّ تَلِينُ جُلُودُهُمْ وَقُلُوبُهُمْ
 إِلَى ذِكْرِ اللَّهِ ذَلِكَ هُدَى اللَّهِ يَهْدِي بِهِ مَنْ يَشَاءُ وَمَنْ
 يُضِلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ﴾ (الزمر: ٢٣)

ความว่า “อัลลอฮ์ได้ทรงประทานคัมภีร์ที่ดียิ่งลงมา เป็น
 คัมภีร์ที่คล้องจองกันกล่าวซ้ำกัน ผิวหนังของบรรดาผู้ที่เกรงกลัว
 พระเจ้าของพวกเขาจะลุกชันขึ้นเนื่องด้วย(ซาบซึ้งกับ
 ความหมายของ)คัมภีร์นั้น แล้วผิวหนังของพวกเขาและหัวใจ
 ของพวกเขาจะสงบลงเพื่อรำลึกถึงอัลลอฮ์ นั่นคือการชี้แนวทาง
 ของอัลลอฮ์ พระองค์จะทรงชี้แนวทางแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์
 และผู้ใดที่อัลลอฮ์ทรงให้เขาหลงทาง ดังนั้นสำหรับเขาก็จะไม่มี
 ผู้ชี้แนวทาง” (อิซ-ซุมรฺ 23)

﴿ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِالذِّكْرِ لَمَّا جَاءَهُمْ وَإِنَّهُ لَكِتَابٌ عَزِيزٌ ﴿٤١﴾ لَا يَأْتِيهِ الْبَاطِلُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَلَا مِنْ خَلْفِهِ ۖ تَنْزِيلٌ مِّنْ حَكِيمٍ حَمِيدٍ ﴿٤٢﴾ ﴾ (فصلت: ๔๑-๔๒)

ความว่า “แท้จริงบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาต่อข้อตักเตือน (อัลกุรอาน) เมื่อได้มีมายังพวกเขา(แน่นอนพวกเขาย่อมต้องหาหนะ) และแท้จริงอัลกุรอานนั้นเป็นคัมภีร์ที่มีอำนาจยิ่ง ความเท็จจากข้างหน้าและจากข้างหลังจะไม่คืบคลานเข้าไปสู่อัลกุรอานได้ (เพราะ) เป็นการประทานจากพระผู้ทรงปรีชาญาณผู้ทรงได้รับการสรรเสริญ” (ฟูศสิลัต 41-42)

﴿ وَكَذَلِكَ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ رُوحًا مِّنْ أَمْرِنَا ۚ مَا كُنتَ تَدْرِي مَا الْكِتَابُ وَلَا الْإِيمَنُ وَلَٰكِن جَعَلْنَاهُ نُورًا نَّهْدِي بِهِ ۖ مَن نَّشَاءُ مِنْ عِبَادِنَا وَإِنَّكَ لَتَهْدَىٰ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٥٦﴾ ﴾ (الشورى: ๕๒)

ความว่า “และเช่นนั้นแหละเราได้ประทานอัลกุรอานเป็นวิวรร
แก่เจ้าตามบัญชาของเรา เจ้าไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าอะไรคือ
คัมภีร์ และอะไรคือการศรัทธา แต่ว่าเราได้ทำให้อัลกุรอานเป็น
แสงสว่างเพื่อชี้แนะทางโดยนัยนั้นแก่ผู้ที่เราประสงค์จากปวง
บ่าวของเรา และแท้จริงเจ้านั้นคือผู้ที่ชี้แนะสู่ทางอันเที่ยงธรรม”
(อัล-ซุรฮ 52)

﴿وَإِنَّهُ فِي أُمِّ الْكِتَابِ لَدَيْنَا لَعَلِّي حَكِيمٌ ﴿٤﴾﴾ (الزخرف: ٤)

ความว่า “และแท้จริงอัลกุรอานนั้นอยู่ในแม่บทแห่งคัมภีร์ (อัล-
เลาหฺ อัล-มะหฟูฟ) ณ ที่เรา ซึ่งสูงส่งพร้อมด้วยปรัชญา”
(อัล-ซุครุฟ 4)

﴿هَذَا بَصِيرُ لِلنَّاسِ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ لِّقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴿٢٠﴾﴾ (الجاتية: ٢٠)

ความว่า “อัลกุรอานนี้เป็นแสงสว่างแก่มวลมนุษย์ และเป็นแนวทางที่ถูกต้องและความเมตตาแก่หมู่ชนที่มีความเชื่อมั่น” (อัล-ญาซีเยฮฺ 20)

﴿وَالْقُرْآنِ الْمَجِيدِ ١﴾ (ق: ١)

ความว่า “ขอสาบานด้วยอัลกุรอานอันทรงเกียรติ” (กอฟ 1)

﴿فَلَا أَقْسِمُ بِمَوَاقِعِ النُّجُومِ ٧٥﴾ وَإِنَّهُ لَقَسَمٌ لِّو تَعْلَمُونَ
عَظِيمٌ ﴿٧٦﴾ إِنَّهُ لَقُرْآنٌ كَرِيمٌ ﴿٧٧﴾ فِي كِتَابٍ مَّكْنُونٍ ﴿٧٨﴾ لَا
يَمَسُّهُ إِلَّا الْمُطَهَّرُونَ ﴿٧٩﴾ تَنْزِيلٌ مِّن رَّبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٨٠﴾
(الواقعة: ٧٥-٨٠)

ความว่า “ข้า (อัลลอฮฺ) ขอสาบานด้วยตำแหน่งต่าง ๆ ของดวงดาว และแท้จริงมันเป็นการสาบานอันยิ่งใหญ่ หากพวกเจ้ารู้ แท้จริง (คัมภีร์นั้น) มันคือ กุรอานอันทรงเกียรติ ซึ่งอยู่ในบันทึกที่ถูกพิทักษ์รักษาไว้ ไม่มีผู้ใดที่อาจจะแตะต้องอัลกุรอาน

นอกจากบรรดาผู้บริสุทธิ์เท่านั้น มันถูกประทานลงมาจากพระเจ้าแห่งสากลโลก” (อัล-วาเกอะฮฺ 75-80)

﴿لَوْ أَنزَلْنَا هَذَا الْقُرْآنَ عَلَىٰ جَبَلٍ لَّرَأَيْتَهُ خَاشِعًا مُّتَصَدِّعًا مِّنْ خَشْيَةِ اللَّهِ وَتِلْكَ الْأَمْثَلُ نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٢١﴾﴾ (الحشر: ٢١)

ความว่า “หากเราประทานอัลกุรอานนี้ลงมาบนภูเขาสูงหนึ่งแน่นอนเจ้าจะเห็นมันนอบน้อมแตกแยกออกเป็นเสี่ยงๆ เนื่องจากเพราะความกลัวต่ออัลลอฮ์ อุปมาเหล่านี้เราได้ยกมันมาเปรียบเทียบกับสำหรับมนุษย์เพื่อพวกเขาจะได้พิจารณาใคร่ครวญ” (อัล-หัชรฺ 21)

﴿إِنَّا سَمِعْنَا قُرْآنًا عَجَبًا ۖ يَهْدِي إِلَى الرُّشْدِ فَآمَنَّا بِهِ ۖ وَلَنُشْرِكَ بِرَبِّنَا أَحَدًا ۖ﴾ (الجن: ١-٢)

ความว่า “(พวกญินกล่าวว่า) แท้จริงเราได้ยินอัลกุรอานที่แปลกประหลาด นำไปสู่ทางที่ถูกต้อง ดังนั้นพวกเราจึงศรัทธาต่ออัลกุ

รอนนั้น และเราจะไม่ตั้งสิ่งใดเป็นภาคีต่อพระเจ้าของเรา” (อัล-ญิน 1-2)

﴿بَلْ هُوَ قُرْءَانٌ مَّجِيدٌ ﴿١﴾ فِي لَوْحٍ مَّحْفُوظٍ ﴿٢﴾﴾ (البروج: ٢١-٢٢)

ความว่า “ทว่ามันคืออัลกุรอ่านอันรุ่งโรจน์ อยู่ในแผ่นจารึกที่ถูกเก็บรักษาไว้” (อัล-บรูจญ์ 21-22)

ทั้งหมดนั้น คือคุณลักษณะอันยิ่งใหญ่มากมายของอัลกุรอ่าน ทั้งที่เราอ้างไว้ที่นี่และไม่ได้อ้างไว้ ล้วนแต่บ่งชี้ถึงความยิ่งใหญ่ของอัลกุรอ่านเล่มนี้ และสื่อถึงความจำเป็นที่เราต้องเชิดชูให้เกิดเกียรติและมีมารยาทในการอ่านมัน และต้องหลีกเลี่ยงจากการล้อหรือเล่นกันในเวลาที่เราร่วมอ่านอัลกุรอ่าน

ในจำนวนมารยาทของการอ่านอัลกุรอ่านก็คือ **การอิคลาศ(บริสุทธิ์ใจ)ต่ออัลลอฮ์** เพราะการอ่านอัลกุรอ่านเป็นอิบาดะฮ์ที่ยิ่งใหญ่ประการหนึ่ง และอัลลอฮ์ก็ได้สั่งให้เราบริสุทธิ์ใจในการประกอบอิบาดะฮ์ พระองค์ตรัสว่า

﴿ فَادْعُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ ﴾ (١٤)

(غافر: ١٤)

ความว่า “ดั่งนั้นจงวิงวอนขอต่ออัลลอฮฺ โดยเป็นผู้มีความบริสุทธิ์ใจในศาสนาต่อพระองค์ แม้ว่าพวกปฏิเสธศรัทธาจะเกลียดชังก็ตาม” (หมอฟีร 14)

﴿ فَاعْبُدِ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ ﴾ (الزمر: ٢)

ความว่า “ดั่งนั้นเจ้าจงเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺ โดยเป็นผู้มีความบริสุทธิ์ใจในศาสนาต่อพระองค์” (ฮซ-ซุมัร 2)

﴿ وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ حُنَفَاءَ

وَيُقِيمُوا الصَّلَاةَ وَيُؤْتُوا الزَّكَاةَ وَذَلِكَ دِينُ الْقِيَمَةِ ﴾ (البينة: ٥)

(البينة: ٥)

ความว่า “และพวกเขามีได้ถูกบัญชาให้กระทำอื่นใดนอกจากเพื่อเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺ เป็นผู้มีเจตนาบริสุทธิ์ในการภักดีต่อพระองค์ เป็นผู้อยู่ในแนวทางที่เที่ยงตรง และดำรงการละหมาด

และจ่ายชะกาต และนั่นแหละคือศาสนาอันเที่ยงธรรม” (อัล-บัยยินะฮฺ 5)

ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวว่า
«افْرءُوا الْقُرْآنَ وَابْتَغُوا بِهِ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ، مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ
قَوْمٌ يَقِيمُونَهُ إِقَامَةَ الْقِدْحِ، يَتَعَجَّلُونَهُ وَلَا يَتَأَجَّلُونَهُ» (رواه
أحمد، وحسنه الألباني في صحيح الجامع برقم 1167)
ความว่า “จงอ่านอัลกุรอาน และแสวงหาความโปรดปราน
จากอัลลอฮฺด้วยการอ่านนั้น ก่อนที่จะมีคนกลุ่มหนึ่งมาทำกับอัล
กุรอานเหมือนกับการยกลูกธนู พวกเขาเพียงต้องการ
ผลตอบแทนอันรวดเร็วในโลกนี้ และไม่ได้หวังผลบุญในโลก
หน้า” (บันทึกโดย อะหมัด และอัล-อัลบานียฺ กล่าวว่า เป็นหะดีษ
หะสัน ดู เศาะฮี้หฺ อัล-ญามิอฺ 1167)

ในจำนวนมารยาทก็คือ อ่านอัลกุรอานด้วยใจที่อยู่
กับเนื้อกับตัว พินิจใคร่ครวญสิ่งที่อ่าน พยายามทำความเข้าใจ
ความหมายของมัน ให้หัวใจสงบเสงี่ยมนอบน้อม และคำนึงอยู่

เสมอว่าอัลลอฮ์กำลังมีพระดำรัสอยู่กับเขา เพราะแท้จริงแล้วอัลกุรอานก็คือพระดำรัสของอัลลอฮ์

ในจำนวนมารยาทก็คือ **อ่านอัลกุรอานในสภาพที่ร่างกายสะอาด** เพราะมันเป็นส่วนหนึ่งของการให้เกียรติคัมภีร์ของอัลลอฮ์ จะต้องไม่อ่านอัลกุรอานในขณะที่มีญนุบ (เช่น หลังมีเพศสัมพันธ์ หรือ มีประจำเดือน เป็นต้น) จนกว่าจะได้ชำระร่างกายด้วยการอาบน้ำเสียก่อน หรือถ้าอาบน้ำไม่ได้เพราะมีเหตุจำเป็นก็ต้องตะยัมมุมน้ำเสียก่อน และสำหรับผู้ที่มีญนุบนั้นอนุญาตให้ขอดุอาอ์ด้วยสำนวนที่ตรงกับอายะฮ์อัลกุรอานได้ ถ้าหากเขาไม่เจตนาว่ากำลังอ่านอัลกุรอานอยู่ เช่นการขอดุอาอ์ด้วยสำนวนว่า

لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ

หรือ

رَبَّنَا لَا تُزِغْ قُلُوبَنَا بَعْدَ إِذْ هَدَيْتَنَا وَهَبْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ رَحْمَةً إِنَّكَ أَنْتَ الْوَهَّابُ

(ซึ่งทั้งสองดุอาอ์ดังกล่าวนี้มีอยู่ในอัลกุรอานด้วย)

ในจำนวนมารยาทก็คือ **ต้องไม่อ่านอัลกุรอานในสถานที่สกปรก** หรือที่ชุมชนซึ่งไม่มีใครสนใจฟังอัลกุรอาน เพราะการอ่านในลักษณะนี้เป็นการไม่ให้เกิดเกียรติอัลกุรอาน ไม่นิยามให้อ่านอัลกุรอานในห้องน้ำห้องส้วมหรือที่ที่จัดไว้สำหรับการถ่ายปัสสาวะอุจจาระ เพราะมันไม่เหมาะสมอย่างยิ่งกับอัลกุรอาน

ในจำนวนมารยาทก็คือ **ต้องกล่าวขอความคุ้มครองต่ออัลลอฮ์ให้พ้นจากชัยฏอนเมื่อเริ่มอ่านอัลกุรอาน** เพราะอัลลอฮ์ตรัสว่า

﴿ فَإِذَا قَرَأْتَ الْقُرْآنَ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ﴾

(النحل: ๙๘) ﴿๙๘﴾

ความว่า “ดังนั้น เมื่อเจ้าอ่านอัลกุรอาน ก็จงขอความคุ้มครองต่ออัลลอฮ์ให้พ้นจากชัยฏอนที่ถูกละเมิด” (อัน-นะหฺล 98)

เพื่อไม่ให้ชัยฏอนมาขัดขวางการอ่าน หรือทำให้การอ่านบกพร่องไม่สมบูรณ์ ส่วนการอ่านบิสมิลลาฮุนั้น ถ้าหากเริ่มอ่านตั้งแต่ตอนกลางของสุเราะฮ์ก็ไม่ต้องบิสมิลลาฮ์ให้อ่าน

เฉพาะตอนต้นของซูเราะฮ์สุเทอ์นั้น นอกจากซูเราะฮ์ อัด-เตาบะฮ์ ที่ไม่ต้องบิสมิลลาฮ์แต่อย่างใด ทั้งนี้เนื่องจากบรรดาเศาะหาบะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุม ได้เกิดความไม่แน่ใจในหมู่พวกเขาว่า ซูเราะฮ์นี้เป็นซูเราะฮ์เดียวกันกับซูเราะฮ์ อัล-อันฟาล หรือเป็นอีกซูเราะฮ์หนึ่งต่างหาก พวกเขาจึงแยกสองซูเราะฮ์นี้โดยไม่ได้ค้นด้วยบิสมิลลาฮ์ ซึ่งการวินิจฉัยและตัดสินใจเช่นนี้ตรงกับความเป็นจริงอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะว่าหากบิสมิลลาฮ์ได้ลงมาสำหรับใช้เริ่มซูเราะฮ์นี้ด้วยแน่นอนว่ามันต้องถูกสงวนไว้อย่างดีด้วยการพิทักษ์รักษาของอัลลอฮ์ เพราะพระองค์ตรัสว่า

﴿ إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ ﴾ (الحجر: ๙)

(๙)

ความว่า “แท้จริงเราได้ให้ข้อตกเตือน (อัลกุรอาน) ลงมา และแท้จริงเราเป็นผู้รักษามันอย่างแน่นอน” (อัล-หิญาญ: ๙)

ในจำนวนมารยาทก็คือ ต้องอ่านด้วยเสียงไพเราะและด้วยท่วงทำนองที่น่าฟัง เนื่องจากมีหะดีษจากอบู สุร็อยเราะฮ์

เราะฎียัลลอฮุอันฮุ เล่าว่าท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวว่า

«مَا أَذِنَ اللَّهُ لشيءٍ مَا أَذِنَ لِنَبِيِّ حَسَنِ الصَّوْتِ يَتَغَيَّ بِالْقُرْآنِ يَجْهَرُ بِهِ» (رواه مسلم برقم 1883)

ความว่า “อัลลอฮ์ไม่ทรงสดับฟังต่อสิ่งใด เช่นที่พระองค์ทรงสดับฟังต่อคนหนึ่งที่เสียงไพเราะ ซึ่งอ่านอัลกุรอานด้วยเสียงดัง” (บันทึกโดย มุสลิม 1883)

และเล่าจากญบัยร บิน มุฏอิม เราะฎียัลลอฮุอันฮุ เล่าว่า ฉันได้ฟังท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม อ่านซูเราะฮ์อิฏ-ฆุฏ ในละหมาดมัฆริบ ซึ่งฉันไม่เคยฟังเสียงและการอ่านของผู้ใดที่จะไพเราะไปกว่าท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม

แต่ถ้าหากว่าข้างๆ เรามีคนอื่นที่อาจจะได้รับความเดือดร้อนจากการอ่านดังของเรา เช่นคนที่กำลังหลับ หรือกำลังละหมาดอยู่ ถ้าเป็นเช่นนี้ก็ไม่ต้องไม่อ่านเสียงดังจนทำให้คนอื่นวุ่นวายหรือเดือดร้อน เพราะครั้งหนึ่งท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะ

ลัยฮิวะสลัล์ม เคยออกมาหาผู้คนที่กำลังละหมาดอยู่และเห็น
บางคนกำลังอ่านอัลกุรอานเสียงดัง ท่านจึงกล่าวว่า

«إِنَّ الْمَصَلِّيَّ يُنَاجِي رَبَّهُ، فَلْيَنْظُرْ بِمَا يُنَاجِيهِ بِهِ، وَلَا يَجْهَرُ
بَعْضُكُمْ عَلَى بَعْضٍ بِالْقُرْآنِ» (رواه مالك في الموطأ، وقال
ابن عبد البر : وهو حديث صحيح، وانظر صحيح الجامع
برقم ١٩٥١)

ความว่า “แท้จริง ผู้ละหมาดนั้นกำลังเข้าเฝ้าพระผู้อภิบาลของ
เขา ดังนั้น พึงดูให้ดีว่าเขาได้เข้าเฝ้าพระองค์ด้วยสิ่งใด และพวก
เจ้าอย่าได้อ่านอัลกุรอานดังทับเสียงกันเองในหมู่พวกท่าน (คือ
กลายเป็นการรบกวนผู้อื่น)” (บันทึกโดย อิมาม มาลิก ในอัล-
มุวัฏฏะฮ์ ท่านอิบนุ อับดุลบารุ กล่าวว่า เป็นหะดีษเศาะฮี้หฺ
โปรดดู เศาะฮี้หฺ อัล-ญะมาอิฮฺ 1951)

ในจำนวนมารยาทก็คือ การอ่านอัลกุรอานอย่างซัด
ถ้อยซัดคำ(ตัจซีล) เพราะอัลลอฮฺตรัสว่า

﴿وَرَتِّلِ الْقُرْآنَ تَرْتِيلًا﴾ (المزل: ๔)

ความว่า “และจงอ่านอัลกุรอานช้าๆ เป็นจังหวะ (ขัดถ้อยขัดคำ)” (อัล-มุชัมมิล 4)

ดังนั้น จึงควรต้องอ่านอย่างช้าๆ ไม่รีบเร่ง เพราะนั้นจะช่วยให้สามารถใคร่ครวญความหมายได้ดีกว่า ช่วยให้ออกเสียงพยัญชนะและถ้อยคำต่างๆ ได้แม่นยำกว่า ในหะดีษที่บันทึกโดยอัล-บุคอรีญ จากอะนัส บิน มาลิก เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ ท่านถูกถามว่า การอ่านของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม นั้นเป็นอย่างไร? ท่านตอบว่า ท่านจะอ่านลากเสียง เช่นอ่าน บิสมิลลาฮิรฺ เราะห്മานิรฺ เราะหีม ด้วยการลากเสียงตรง บิสมิลลาฮุ และลากเสียงตรงฮัร-เราะห്മาน และลากเสียงตรงฮัร-เราะหีม

ในหะดีษที่บันทึกโดยอะหฺมัด, อับู ดาวูด และ อัล-ติรมิซียฺ ท่านหญิงอุมมุ สะละมะฮฺ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา ก็ถูกถามเกี่ยวกับการอ่านของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ท่านหญิงตอบว่า ท่านนบีนั้นจะอ่านด้วยการหยุดทีละอายะฮฺ คือ (บิสมิลลาฮิรฺ เราะห്മานิรฺ เราะหีม, อัลหัมดุลิลลาฮิ ร็อบบิล อาละมีน, ฮัรเราะห്മานิรฺ เราะหีม, มาลิกิ เยามิดดิน)

อิบน์ มัสอูด เราะะฎียัลลอฮุอันฮุ ได้กล่าวว่า อย่าอ่านอัลกุรอานเหมือนกับที่ท่านโปรยทราย และอย่าอ่านเหมือนเวลาที่ท่านอ่านโคลงกลอนบทกวี จงหยุดพิจารณาความมหัศจรรย์ของมัน จงปลุกหัวใจให้เคลื่อนไหวตามมัน และอย่าให้เป้าหมายของเจ้ามีเพียงแค่ว่าเมื่อไรจะถึงท้ายสุเราะฮ์เสียที

ถือว่าไม่เป็นไรที่อ่านเร็วๆ ถ้าหากว่าไม่ทำให้บกพร่องในเรื่องการเปล่งถ้อยคำ เช่น การทำให้บางคำตกล้น หรือควบรวมคำที่ไม่อนุญาตให้ควบ เป็นต้น ถ้าหากว่าการอ่านเร็วทำให้เกิดความบกพร่องในการเปล่งถ้อยคำก็ถือว่าหะรอม ไม่อนุญาตให้ทำ เพราะมันเป็นการทำให้อัลกุรอานเปลี่ยนแปลงไปนั่นเอง

ในจำนวนมารยาทก็คือ **การสุญูดเมื่ออ่านผ่านอายะฮ์ที่มีศัจญ์ตะฮ์หรือเครื่องหมายให้สุญูด** (ที่เรียกว่า *สุญูดติลาวะฮ์*) ซึ่งมีเงื่อนไขว่าต้องอยู่ในสภาพที่มีน้ำละหมาด ไม่ว่าจะในช่วงกลางวันหรือกลางคืน ให้กล่าวตักบีร์ก่อนแล้วจึงสุญูดและกล่าวในขณะสุญูดว่า “**سُبْحَانَ رَبِّيَ عَلِيِّ رَبِّ الْعَالَمِينَ**” พร้อมทั้งให้ขออุมมัตต่างๆ ได้ จากนั้นก็เงยขึ้นจากสุญูดโดยไม่

ต้องกล่าวตักบีร่ออีกและไม่ต้องให้สลามแต่อย่างใด เพราะไม่มีหลักฐานจากท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ให้ทำเช่นนั้น ยกเว้นในกรณีที่สุญูดในละหมาดก็ให้เขากล่าวตักบีร่อทั้งก่อนสุญูดและหลังสุญูดเสร็จเมื่อจะลุกขึ้นมา เนื่องจากมีหะดีษที่บันทึกโดยมุสลิม เล่าโดย อับู สุร็อยเราะฮ์ เราะวะฎียัลลอฮุอันฮุ ว่า ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม จะตักบีร่อทุกครั้งทีลดตัวลงและลุกขึ้นในอิริยาบถของการละหมาด ท่านอับู สุร็อยเราะฮ์ บอกว่าท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม จะทำเช่นนั้นเสมอและมีหะดีษที่บันทึกโดยอะหฺมัด, อัน-นะสาอียะ และอัต-ติรมิซียฺ ซึ่งท่านเห็นว่าหะดีษนี้เป็นหะดีษเศาะฮีหฺ เล่าจากอิบน์ มัสอูด เราะวะฎียัลลอฮุอันฮุ ว่า “ฉันเห็นท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ตักบีร่อทุกครั้งทีลุกและย่อตัว ทุกครั้งที่ยืนขึ้นและนั่งลง” ซึ่งมันครอบคลุมทั้งสุญูดทั่วไปที่เป็นอิริยาบถหนึ่งในการละหมาด และการสุญูดติลาวะฮ์เนื่องจากอ่านอายะฮ์สุลล์ญะฮ์ในขณะที่กำลังละหมาดอยู่ด้วย

นี่คือมารยาทบางประการในการอ่านอัลกุรอาน ขอทุกท่านจงใช้มันและพยายามระวังรักษามารยาทเหล่านี้ และปฏิบัติมันด้วยดีเพื่อหวังในความโปรดปรานของอัลลอฮ์

โอ้ อัลลอฮ์ ขอพระองค์ทรงทำให้เราเป็นหนึ่งในจำนวนผู้ที่เชิดชูสิ่งที่พระองค์ยกย่องให้เกียรติ เป็นผู้ที่ได้รับชัยชนะด้วยการประทานให้ของพระองค์ เป็นผู้ได้รับมรดกในสวนสวรรค์ของพระองค์ ขอทรงอภัยโทษให้แก่พวกเรา แก่บุพการีของเรา และแก่มวลมุสลิมทั้งหลาย ด้วยความเมตตาอันล้นพ้นของพระองค์ ด้วยเถิด โอ้ ผู้ทรงยิ่งใหญ่ด้วยความเมตตาอันเป็นที่สุดในหมู่ผู้เมตตาทั้งปวง ขอพรและสันติแห่งพระองค์จงบังเกิดแด่ท่านนบีผู้หมั้มัดของเรา รวมถึงวงศ์วานและสหายทั้งหลายของท่านด้วยเทอญ

ที่มา

http://www.ibnothaimeen.com/all/books/article_17694.shtml